

Arrest

nr. 70 916 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minder-jarige kinderen X, X, X en X, op 29 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 28 december 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaarden op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 8 december 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 20 januari 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nummer 56 860 van 25 februari 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 september 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 16 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*[K., N.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

*[K., R.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

*[K., Q.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

*[K., B.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

*[K., L.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

*[K., B.] [...]
nationaliteit: Kosovo*

[...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 20.01.2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24.01.2011 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad, dan nog ontslaat dat haar niet van in haar aanvraag d.d. 20.01.2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9ter zelf in voege is sinds 10.01.2011. De twee medische getuigschrift dd 26.11.2010 en 30.11.2010 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen gevolg kan gegeven worden aan de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het recht van verdediging.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“[...] Dat in de eerste plaats moet worden vastgesteld dat eiser wel degelijk medische gegevens nastuurde waarin duidelijk de ziekte, de graad van [ernst] en de noodzakelijk geachte behandeling werd vermeld. Hiervoor kan verwezen worden naar dokter [E. F.] waar sprake is van een zwaar (lourd) anxio-depressief syndroom dat een medicamenteuse behandeling vereist d.d. 8 maart 2011 alsook van een ernstige (important) anxio-depressief syndroom d.d. 7 februari 2011 alsook een uitgebreid medisch attest d.d. 14 juni 2011 dat duidelijk aangeeft aan welke ziekte cliënt lijdt, de graad van de [ernst] en de behandeling;

Bij al deze medische getuigschriften dient te worden vastgesteld dat zij ruimschoot dateren van voor de beslissing tot onontvankelijkheid van Dienst Vreemdelingenzaken; Zij dienden aldus mede in overweging genomen te worden;

Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat er geen standaard medisch getuigschrift beschikbaar was bij het indienen van de aanvraag tot medische regularisatie zodat dit niet kon gevoegd worden bij de aanvraag;

Dat het een duidelijke schending van behoorlijk bestuur is om dit na 8 maanden pas vast te stellen, zeker gezien het feit dat eiseres ondertussen andere medische getuigschriften heeft bijgevoegd en er dus niet kan worden volgehouden dat eiseres niet aan haar verplichting voldeed om Dienst Vreemdelingenzaken nauwgezet op de hoogte te houden van haar medische toestand;

Dat, moest dit een correcte vaststelling zijn — quod non — deze vaststelling geen 8 maanden op zich moet laten wachten;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken hiermee de maatschappij nodeloos op kosten jaagt en de procedure van eiseres nodeloos rekt, zeker gezien het feit dat eiseres wel degelijk alle moeite deed om de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte te houden van haar gezondheidstoestand;

Dat enige problemen bij Dienst Vreemdelingenzaken betreffende onderbemanning geen gevolgen mogen hebben voor eiseres;

Dat dit een duidelijke schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur;

Dat deze beslissing bovendien niet rechtmatig kon genomen worden daar op 20 januari 2011 nog geen standaard medisch getuigschrift voorhanden was zodat eiseres dit niet kon voorleggen;

Dat het feit dat 9ter in voege is sinds 10 januari 2011 daaraan geen afbreuk doet;

Dat het immers vaststaande rechtspraak is dat wetgeving niet alleen op correcte wijze tot stand moet komen en moet worden meegedeeld maar dat ook de nodige uitvoeringsmaatregelen getroffen moeten worden opdat deze wetgeving afdwingbaar zou zijn;

Dat in casu duidelijk de uitvoeringsmaatregelen niet aanwezig waren zodat deze wetgeving as such niet afdwingbaar was;

Dat artikel 5 van de wet van 15 september 2006 het volgende bepaal[t]:

Art. 5. In dezelfde wet wordt een artikel 9ter ingevoegd luidende:

“Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Dat eiseres volledig aan dit artikel voldeed.

Dat het nieuwe artikel 9ter [...] duidelijk stelt dat het het medisch getuigschrift is dat de ziekte, de graad van de ernst en de noodzakelijk geacht behandeling moet bevatten en dit aldus onmogelijk is zolang er geen standaard medisch getuigschrift in voege is getreden;

Dat er dus niet besloten kon worden tot een schending van artikel 9ter;”.

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 20 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden. Het is inderdaad zo dat op dat moment, het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 nog niet in werking was getreden en verzoekers het standaard medische getuigschrift, dat slechts op 24 januari 2011 gepubliceerd werd niet konden aanbrengen. Echter, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, is reeds van kracht sinds 10 januari 2011.

Verwerende partij heeft de eer te verduidelijken dat verzoekers geenszins verweten wordt geen standaard medisch getuigschrift te hebben voorgelegd bij hun aanvraag, zoals bepaald door het KB van 24 januari 2011, wat overigens duidelijk staat in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wenst hierbij wel te benadrukken dat aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds in voege was op het moment dat verzoekers hun aanvraag indienden, dit artikel wel diende te worden gerespecteerd.

[...]

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoekers toekomt om in hun aanvraag aan te tonen dat zij vallen onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de standaard medische getuigschriften die verzoekers bijvoegden bij hun aanvraag, zijnde die van 26.11.2010 en die van 30.11.2010 en gesteld dat deze onvoldoende zijn omdat zij geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van ernst van de ziekte.

[...]

Uit het administratieve dossier, meer bepaald in het attest d.d. 30 november 2010, werd het volgende vermeld:

"B/ DIAGNOSE: description détaillée de la nature et de la gravité de la maladie.
« troubles respiratoire chroniques (onleesbaar) »

Uit het attest van 26 november 2010 kan op geen enkele wijze de graad van de ernst van verzoeksters ziekte worden afgeleid.

Verzoekers vestigen in hun verzoekschrift de aandacht op de medische attesten van dr. [F.], die zij hebben overgemaakt op 13 september 2011 en op 27 juni 2011. Verwerende partij merkt dienaangaande op dat hiermee onmogelijk rekening gehouden kon worden nu enerzijds bij de beoordeling van de aanvraag 9ter er rekening gehouden wordt met de situatie zoals die is op het moment van de aanvraag en anderzijds, elementen die worden overgemaakt nadat de beslissing genomen wordt, nooit in rekening kunnen worden gebracht.

Verwerende partij heeft de eer te concluderen dat de motieven in de bestreden beslissing stroken met de gegevens zoals die zich voordoen in het administratieve dossier. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk. Ze kunnen immers niet aantonen dat de medische attesten, die zij bij hun aanvraag hebben gevoegd de gegevens bevatten zoals vereist in het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een schending van de motiveringsplicht werd derhalve niet aangetoond.

Het volstaat geenszins om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven.

De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde.

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard omdat de medische getuigschriften geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat er niet beantwoord werd aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoeksters aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun kritiek volgens de welke het niet redelijk is dat zij pas na 8 maanden in kennis werden gebracht van het feit dat hun medische getuigschriften niet voldeden. Immers, op het nemen van een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, staat geen enkele termijn. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk.

Waar verzoekers vervolgens een schending hebben voorgesteld van artikel 3 EVRM en van de rechten van verdediging, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dit op [g]een enkele wijze verder werd uiteengezet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.”

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht – die zal worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op

voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

De Raad merkt op dat uit voormelde bepaling volgt dat verweerder een aanvraag om op medische gronden gemachtigd te worden onontvankelijk dient te verklaren indien “het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd” of indien “het standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid” van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat verzoekers een aanvraag indienden om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden er nog geen standaard medisch getuigschrift bestond. Dit document werd immers pas bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011) ingevoerd. Aangezien voormeld koninklijk besluit pas op 28 januari 2011 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd staat het vast dat verzoekers op 20 januari 2011 – zijnde de datum waarop zij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden – niet in de mogelijkheid waren om een “standaard medisch attest” bij hun aanvraag te voegen. Verweerder erkent deze onmogelijkheid, die het gevolg is van het feit dat een wet in werking trad zonder dat tijdig een noodzakelijk koninklijk besluit ter uitvoering van deze wet werd opgesteld en gepubliceerd. Verweerder stelt evenwel dat hij desondanks, gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag van verzoekers onontvankelijk diende te verklaren omdat zij bij hun initiële “aanvraag d.d. 20.01.2011” niet de medische gegevens die bepaald zijn in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meedeelden. Een dergelijke mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, laat staan een verplichting, kan evenwel niet afgeleid worden uit artikel 9ter, § 3, 3° van de

Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet, zoals reeds gesteld, enkel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk kan verklaard worden indien het “*standaard medisch getuigschrift*” niet wordt voorgelegd “*bij de aanvraag*” – hetgeen in casu onmogelijk was – of indien het “*standaard medisch getuigschrift*” zelf – dat op het ogenblik van de aanvraag nog niet bestond – bepaalde vermeldingen niet bevatte. Ook met zijn toelichting in de nota met opmerkingen maakt verweerder niet aannemelijk dat artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet in casu kan aangewend worden om verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bevat evenmin een bepaling die toelaat te besluiten dat, indien verzoekers bepaalde inlichtingen omtrent de aandoeningen waaraan zij lijden niet bij hun aanvraag voegden, doch deze achteraf – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – wel ter kennis brachten van verweerder, verweerder de naderhand aangebrachte inlichtingen omtrent een gezondheidsprobleem, aangaande de aard en de ernst van de ziekte en met betrekking tot de noodzakelijk geachte behandeling niet meer bij zijn onderzoek dient te betrekken en de aanvraag onontvankelijk kan verklaren louter omdat deze inlichtingen niet samen met de initiële aanvraag werden overgemaakt.

Louter ten overvloede dient de Raad ook vast te stellen dat de stelling van verweerder dat de door verzoekers bij hun aanvraag aangebrachte medische attesten “*geen enkele uitspraak bevatten omtrent de graad van ernst van de ziekte*” geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken waaruit blijkt dat een medisch attest werd aangebracht waarin wordt toegelicht dat de ziekte van mevrouw K. N. dusdanig is dat zij een ongunstige levensverwachting heeft, dat zij niet in staat is om te reizen en dat haar medische situatie van die aard is dat de aanwezigheid en zorgen van familieleden noodzakelijk zijn.

Verzoekers kunnen derhalve gevolgd worden in hun stelling dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden werden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de andere in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen en beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK